

Tämä on rinnakkaistallennettu versio alkuperäisestä julkaisusta.

Tämä on julkaisun kustantajan pdf.

Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Sairanen, R. 2018. Haasteita ja iloja. Teoksessa R. Sairanen (toim.) SATU ON TOTTA -historiikki Maahanmuuttajasairaanhoitajien pätevyitysmiskoulutus (SATU) Turun ammattikorkeakoulussa vuosina 2003–2017. Turun ammattikorkeakoulun puheenvuoroja 97. Turku: Turun ammattikorkeakoulu, 158 - 160.

URL: <http://julkaisut.turkuamk.fi/isbn9789522166890.pdf>

Kaikki julkaisut Turun AMK:n rinnakkaistallennettujen julkaisujen kokoelmassa Theseuksessa ovat tekijänoikeussäännösten alaisia. Kokoelman tai sen osien käyttö on sallittu sähköisessä muodossa tai tulosteena vain henkilökohtaiseen, ei-kaupalliseen tutkimus- ja opetuskäyttöön. Muuhun käyttöön on hankittava tekijänoikeuden haltijan lupa.

This is a self-archived version of the original publication.

The self-archived version is a publisher's pdf of the original publication.

To cite this, use the original publication:

Sairanen, R. 2018. Haasteita ja iloja. In R. Sairanen (ed.) SATU ON TOTTA -historiikki Maahanmuuttajasairaanhoitajien pätevyitysmiskoulutus (SATU) Turun ammattikorkeakoulussa vuosina 2003–2017. Comments from Turku University of Applied Sciences 97. Turku: Turku University of Applied Sciences, 158 - 160.

URL: <http://julkaisut.turkuamk.fi/isbn9789522166890.pdf>

All material supplied via TUAS self-archived publications collection in Theseus repository is protected by copyright laws. Use of all or part of any of the repository collections is permitted only for personal non-commercial, research or educational purposes in digital and print form. You must obtain permission for any other use.

15 Haasteita ja iloja

Raija Sairanen

Minulla on ollut ilo ja kunnia olla SATU-koulutuksen vastuuopettajana koko sen elinkaaren ajan eli 15 vuotta. Näihin vuosiin on mahtunut niin haasteita kuin iloja. Tämä matka on ollut molemminpuolinen täydennyskoulutus, koska kouluttajana olen saanut kaikilta SATUlaisilta roppakaupalla monikulttuurisuustietoutta ja ennen kaikkea taitoa kohdata heitä kaikkia yksilöinä ja ihmisinä. Uskon, että koko SATU-opettajatiimi tuntee samoin kanssani.

Alkuvuosina olin usein kuin puolustusasianajaja; sain selitellä ja puolustaa, että myös maahanmuuttajasairaanhoitajilla on oikeus löytää koulutustaan vastaavaa työtä Suomesta. Joskus piti melkein rautalangasta vääntää, että myös muualla päin maailmaa on korkeatasoista sairaanhoitajakoulutusta, ei ainoastaan Suomessa. Koin SATUlaisten kanssa sympatiaa ja empatiaa, koska olen itsekin alun perin maahanmuuttajasairaanhoitaja. Tosin olen käynyt oppini Sveitsissä, mutta olen joutunut käymään läpi samanlaisen laillistamisprosessin Suomessa 40 vuotta sitten!

Kulttuurien kirjo toi omat haasteensa SATU-ryhmiin ja jokainen ryhmä oli aivan erilainen kuin edeltäjänsä. Monikulttuurisessa ryhmässä korostui erityisesti, miten kestää erilaisuutta. Kaikki maahanmuuttajathan eivät ole samanlaisia. Kieli-, uskonto-, perhetausta- ja maahanmuuttoerot aiheuttivat välillä klikkiytymisiä. Samaa kieltä äidinkielenään puhuvat lyöttäytyivät yhteen ja suomen kieli unohtui välillä. Hoitotyössä ollaan hyvin lähellä toista ihmistä, melkein pä ”iholla” ja tämä oli joskus haasteellista hoitotyön laboraatiotunneilla, mutta kiitos taitavan opettajien, niistäkin tilanteista selvittiin.

Erilainen hoitamisen tieto- ja taitoperusta oli myös molemminpuolinen oppimisen paikka. Aiemmat tiedot ja oppimiskokemukset saattoivat olla hyvinkin heterogeenisiä. Itsenäinen opiskelu ja ryhmätyöskentely olivat pääosin sujuvaa ja helppoa, joskin vaikeuksiakin oli. Simulaatioista kaikki pitivät ja ne olivatkin opiskelun kohokohtia. Kaikilla oli valtava tiedonnälkä!

Ryhmäprosessi ja ryhmädynaamiset tekijät tuntuivat joka ryhmän kohdalla eri tavoin. Välillä joutui melkein olemaan terapeuttina. Opiskelijoiden elämäkokemukset, ajankäyttö ja perheasiat puhuttivat monesti ryhmien tutorina toimiessani. Koin, että toimin SATU-koulutuksen alkuaikoina liiankin äidillisesti ja nyt loppuvuosina yritin vähitellen ”katkaista napanuoraa” ja ottaa enemmän ammatillista etäisyyttä. Rahoituksen jatkuminen oli murheena joka vuosi ja aina saatiin käynnistettyä uusi ryhmä vuoteen 2017 asti, kunnes tuli stoppi. Nyt jatketaan ESR-rahoitteisessa SOTE-silta-hankkeessa moduulirakenteisen täydennyskoulutuksen merkeissä, aika näyttää, onko tämä ratkaisu oikea.

Työelämän vaatimustaso puhutti myös usein. Muutamat erikoissairaanhoidon harjoittelupaikat olivat joillekin liian vaativia puutteellisen kielitaidon vuoksi, mikä olikin ymmärrettävää. Suomessa sairaanhoitajan työ on hyvin itsenäistä ja vastuullista, mikä nostatti joillakin opiskelijoilla melkein rimakauhua juuri valmistumisen kynnyksellä. Työelämän viesti oli kuitenkin positiivinen: SATU-opiskelijoita pidettiin eettisesti hyvin toimivina sekä potilaille kohteliaina ja ystävällisinä. Ilon aiheena olikin, että valmistuttuaan he sijoituivat sairaanhoitajan tehtäviin, kuka lyhyemmäksi aikaa, kuka pidemmäksi aikaa. Osa löysi työnsä perusterveydenhuollosta, osa erikoissairaanhoidosta, osa nimenomaan vanhusten hoitotyöstä. Joku lähti ulkomaille myöhemmin tai jatko-opintoihin, joku vaihtoi alaa, kuten suomalaisetkin sairaanhoitajat tekevät.

SATUlaisilta tuli opittua monia elämäntaitoja, joita jokainen maahanmuuttajien kanssa työskentelevä tarvitsee. Nämä voisi laittaa vaikka huoneentauluksi tai ainakin omaan sydämeensä:

- ♥ kuuntele
- ♥ eläydy
- ♥ hyväksy
- ♥ ole joustava
- ♥ ole kärsivällinen

Suuret kiitokset SATU-koulutuksen onnistumiselle kuuluvat ennen kaikkea kaikille sen läpikäyneille maahanmuuttajasairaanhoitajille, Turun ammattikorkeakoulun SATU-opettajille ja muulle henkilökunnalle, Varsinais-Suomen ELY-keskukselle ja TE-toimistolle, SATU-koulutuksen ohjausryhmälle ja kaikille SATUlaisten harjoittelupaikkojen ohjaajille sekä SOTE-alan työnantajille, jotka ovat heidät töihin palkanneet!

